

Forudsætningen for en social og økonomisk bæredygtig udvikling er inddragelse af civilsamfundet og erhvervssektoren. Erhvervslivets engagement forudsætter imidlertid demokrati, respekt for vores menneskerettigheder og god regeringsførelse. Ingen virksomheder tør investere i lande, hvor regeringsførelsen og demokratiet halter.

Her er det vigtigt at slå fast, at udviklingslande selv anerkender, at ansvaret for god regeringsførelse er deres eget, at de selv indstillet på at tilvejebringe politisk stabilitet, respekt for grundlæggende rettigheder, indførelse af retsprincipper og demokrati for at tiltrække investeringer og bane vejen for en bæredygtig økonomisk udvikling.

Men det er selvfølgelig vigtigt, at vi konstant iagttager udviklingen i de lande og minder dem om deres forpligtelser, for det er indlysende, at det er betingelser, vi skal stille for den hjælp, vi yder.

Vi ser med stor forventning frem til verdens-topmødet i Johannesburg til efteråret, fordi det her vil være muligt at påbegynde en proces, som med tiden skal bringe os frem til en realisering af de målsætninger, vi har sat om en bæredygtig udvikling, økonomisk, socialt og miljømæssigt.

Vi ser frem til, at der med politisk vilje bliver skabt frihandel til fremme af vækst og velfærd i tredjeverdenslande. Men gode råd og politisk vilje er jo ikke nok. Den vækst og samhandel, der skal føre til velstand i de fattigste lande, kan ikke iværksættes uden hjælp udefra. Vi har fra Danmark altid ydet et godt bidrag; det skal vi naturligvis fortsætte med, samtidig med at vi arbejder for, at bistanden fra verdens rigeste lande som minimum, minimum, udgør 0,7 pct. af BNI.

Både Danmark og langt de fleste andre velstillede lande ved, at de ikke på lang sigt kan sikre deres egen velfærd uden at være med til at sikre resten af verden. Eller som FN's generalsekretær, Kofi Annan, tidligere har udtrykt det: Vi lever i én verden, ikke to; vi har således et ansvar alle sammen – alle sammen – for verdens fremtidige udvikling.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg må tilstå, at jeg synes, at det er synd for fru Helle Sjelle. Hun siger hver eneste gang alt det rigtige, men hendes parti er med i en regering, der gør alt det forkerte. Det må være noget af en

balancegang at sige det ene hver eneste gang fra talerstolen og så se regeringen gennemføre det modsatte efterfølgende.

Fru Helle Sjelle snakkede om at se frem til topmødet. Men ser fru Helle Sjelle også frem til, at regeringen tager til topmødet med en vedtagelse, der er stemt igennem med Dansk Folkeparti? Er det virkelig noget, som Det Konservative Folkeparti er glad for og føler sig tryk ved?

Så vil jeg også gerne høre fra fru Helle Sjelle: Hvad er der i vejen med den gamle vedtagelse? Vi har stadig væk ikke kunnet få et klart svar på, hvorfor den tidligere vedtagelse ikke duede, hvorfor man end ikke kunne skrive en henvisning til den tidligere vedtagelse ind i den nye.

Det synes jeg godt vi kunne få et klart svar på. For hvis fru Helle Sjelle ikke kan levere det, må vi jo bede statsministeren at komme op og give en lidt større grad af præcision og klarhed over det her.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Der er blevet talt en del om menneskerettigheder i dag, og det er der jo heldigvis en bred opbakning bag i det her Folketing, bredere end den plejer at være. Det er jo glædeligt, så længe det varer.

Men kan det ikke blive lige simpelt nok, må jeg spørge fru Helle Sjelle, når man f.eks. fra Det Konservative Folkeparti siger, at ingen virksomheder tør investere i et land, hvor der ikke er respekt for demokrati og menneskerettigheder? Er det så en helt dækkende beskrivelse af Kina i dag? Er det, fordi regeringen og Det Konservative Folkeparti ikke mener, at der bliver investeret i Kina, eller er det, fordi man mener, at der virkelig er respekt for demokrati og menneskerettigheder i Kina?

Jeg tror i virkeligheden, at Det Konservative Folkeparti godt er klar over, at sammenhængen ikke er så simpel, som den blev beskrevet her. Derfor var det måske af interesse at få en lidt grundigere diskussion om, hvordan forholdet er mellem udvikling og vækst på den ene side og respekt for menneskerettigheder på den anden side. Er det sådan, at vækst og udvikling skaber forudsætning for og i bedste fald fører til respekt for menneskerettigheder? Eller ser Det Konservative Folkeparti sådan på det, at respekten for menneskerettigheder er selve forudsætningen for at skabe vækst og udvikling?